

MOJA PARAFIA

Nr 254
12/12/99

III NIEDZIELA ADWENTU • ROK B

Ewangelia: J 1, 6-8. 19-28

Pojawił się człowiek postany przez Boga – Jan mu było na imię. Nie był on światłością, lecz postanym, aby zaświadczyć o światłości. Takie jest świadectwo Jana. Gdy Żydzi wysłali do niego z Jerozolimy kapłanów i lewitów z zapytaniem: „Kto ty jesteś?”, on wyznał: „Ja nie jestem Mesjaszem”.

Pojawił się człowiek

Tymi słowami rozpoczyna się dzisiejsza Ewangelia. Ukazuje ona osobę Jana Chrzciciela, poprzednika Jezusa Chrystusa, i zadania, jakie zostały mu powierzone.

Zyciowym zadaniem Jana Chrzciciela było przygotować ludzi na przyjście i przyjęcie Jezusa Chrystusa, uporządkować ich życie, zwrócić uwagę na rzeczy najistotniejsze dla szczęścia ludzi. On na to przyszedł, aby otworzyć serca i sumienia swoich rodaków na przyjście Zbawiciela, w którym ukazała się dobroć i miłość Boga. Powierzoną sobie misję spełnił Jan Chrzciciel z całą determinacją i oddaniem, poświęcając dla niej swoje życie.

Przyjacielu! Okres adwentu przypomina nam o jednej z bardzo istotnych cech ludzkiego życia i działania: konsekwencji. Konsekwencji w realizacji Bożego planu zbawienia, powołania, którym Bóg obdarza człowieka. Konsekwencji w realizowaniu wartości godnych człowieka. Wzbudzony głos Jana Chrzciciela niech będzie dla nas drogowskazem, jak należy wywiązać się ze swoich zadań wobec Boga i innych ludzi, jak należy gospodarować ofiarowaną nam przez Boga miłością i wolnością.

ks. Ireneusz

Uczestniczenie
w wielkiej nadziei
na przyjście
Chrystusa,

nie pomniejsza jej,
ale powiększa
rzeszę tych,
których napęlnia
radością.

Czy wiesz, że...

Cud. Wydarzenie przykuwające uwagę, niespodziewane, pozytywne w skutkach, początkowo lub w ogóle trudne do wyjaśnienia w naturalny (naukowy) sposób i mogące być uznane za znak działania Boga w świecie, mimo że zostało spowodowane przez stworzone przyczyny wtórne. Cuda są zatem znakami, a nie zwykłym widowiskiem. Zna je już Stary Testament, np. jako dowody prawdziwości przepowiadania prorockiego lub jako potężne czyny Boga prowadzącego swój naród. W Nowym Testamencie cuda pojawiają się jako znaki lub potężne czyny Jezusa, zwłaszcza uzdrowienia i egzorcyzmy, i świadczą o prawdziwości słów Jezusa i Jego Boskiej władzy. Cudu nie można stwierdzić metodami nauk przyrodniczych. Te ostatnie mogą tylko oświadczyć: środki i sposoby jakimi dysponujemy, nie są w stanie wytłumaczyć zaistniałego zjawiska. Wiele miejsc pielgrzymkowych wiąże się z cudem lub tradycją o cudzie. Kościół stosuje surowe kryteria badawcze, zanim orzeknie, że dane wydarzenie można uważać – a nie że „należy”, żaden katolik bowiem nie ma obowiązku angażowania tutaj swej wiary – za cud. Np. w przypadku Lourdes stwierdzono i ogłoszono około 5000 cudownych uzdrowień. Komisja kościelna, w skład której wchodzi również niezależni lekarze, tylko 60 z tych uzdrowień uznała za cuda.

W noc zwątpienia –
gwiazda wiary.

Znaki Wielkiego Jubileuszu

Miejsca pielgrzymowania

„Pielgrzymka do Miejsc świętych staje się zatem doświadczeniem niezwykle doniosłym, do którego nawiązują w pewien sposób wszystkie inne pielgrzymki jubileuszowe. Kościół bowiem nie może zapomnieć o swoich korzeniach; przeciwnie, musi do nich nieustannie powracać, aby pozostać w pełni wiernym zamysłowi Bożemu. Dlatego w Bulli *Incarnationis Misterium* napisałem, że Jubileusz, obchodzony jednocześnie w Ziemi Świętej, w Rzymie i w Kościołach partykularnych rozsianych po świecie, skupiony będzie - by tak rzec - wokół dwóch ośrodków: Miasta, które Opatrzność zechciała uczynić stolicą Następcy Piotra, oraz Ziemi Świętej, w której Syn Boży narodził się jako człowiek, przyjmując ciało z Dziewicy imieniem MARYJA”.

Podróż wewnętrzna

„Nie pozostaje mi zatem nic innego, jak zaprosić całą chrześcijańską wspólnotę, aby w duchu wyruszyła na szlak jubileuszowej pielgrzymki. Będzie ją można odbyć w różnych formach, które wskazałem w Bulli ogłaszającej Jubileusz. Z pewnością jednak wielu przeżyje ją wyruszając naprawdę w drogę do miejsc, które odegrały szczególnie doniosłą rolę w dziejach zbawienia. Wszyscy natomiast musimy podążyć w ową podróż wewnętrzną, której celem jest oderwanie nas od tego wszystkiego - w nas i wokół nas - co jest sprzeczne z prawem Bożym, abyśmy byli w stanie spotkać się w pełni z Chrystusem, wyznając naszą wiarę w Niego i otrzymując obfitość Jego miłosierdzia”.

2. Z Przesłania Ojca Świętego do rodaków:
„Podczas tej pielgrzymki, w przededniu Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, dane nam było powrócić do miejsc, wydarzeń i osób, które w wymowny sposób świad-

czą o tym, że w ciągu tysiąca lat istnienia Kościoła w Polsce, tajemnica Wcielenia Bożego Syna oraz Jego dzieło odkupienia głęboko wrosły w jej dzieje, przez wieki kształtowały jej duchowe oblicze i stanowią mocny fundament dla budowania jej szczęśliwej przyszłości”.

„Obecna, najdłuższa z dotychczasowych pielgrzymek, ma miejsce w wigilię Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, w roku poświęconym Bogu Ojcu. Łaska wiary i światło Ducha Świętego żyjącego w Kościele pozwalają nam dostrzec pełny, zbawczy wymiar wydarzeń i wielkich rocznic, z którymi wiąże się ta pielgrzymka. Jako dzieciom jednego «Ojca, który jest w niebie» (Mt 5, 45) dane nam jest jeszcze raz we wspólnym świętowaniu doświadczyć Jego miłości. Ta miłość objawiona w Chrystusie stanowi najgłębszą treść życia chrześcijańskiego:

«A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa» (J 17,3)”.

Odpusty

1. Z nauczania Ojca Świętego:

Istota i znaczenie odpustu

„Innym szczególnym znakiem, dobrze znanym wiernym, jest odpust-jeden z konstytutywnych elementów Jubileuszu. Objawia się w nim pełnia miłosierdzia Ojca, który wszystkim wychodzi naprzeciw ze swą miłością wyrażającą się zwłaszcza w odpuszczeniu win” (J 11, 9).

„Przez odpust zostaje darowana skruszonemu grzesznikowi kara doczesna za grzechy zgładzone już co do winy”.

„Každy grzech, nawet powszedni, powoduje nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń, które wymaga oczyszczenia, albo na ziemi, albo po śmierci, w stanie nazywanym czyścicem. Takie oczyszczenie uwalnia od tego, co nazywamy «karą doczesną za grzech», gdy człowiek ją poniesie zostaje usunięte to, co stanowi przeszkodę dla jego pełnej komunii z Bogiem i braćmi”.

Obrazek zimowy – czyli Rudy zygzak na puszystym śniegu

Wiewiórka – rudy zygzak

przemknął po błękitnie kopiałego śniegu...

Czarne perełki oczu łękiem rozbiegane
Pomarańczowo-kasztanową kitą puszystości ogona

w mroźnym powietrzu, zmarzniętą unosi,
Żeby zdążyć do dziupli – los łaskawy prosi.
Serduszko wiewiórczątka strachem rozstukane

Zgrabiałe z chłodu łapki ślad swój zostawiają;

Pełne obaw zwierzątko, płynące w szronie grudniowym

Gubi jesienne orzechy w oszalałym biegu!

Już blisko las zimowy; śpią świerki i sosny

Przykryte pierzyną puszystego śniegu

nie lękaj się, zwierzątko,

Ten ranek grudniowy z czerwono-złocistą kulą

wschodzącego słońca

Jest tak nieziemsko piękny,

że przez to – radosny!

A ten twój bieg męczący

Zbliża się przecież stopniowo do szczęśliwego końca...

podziękuj za to Bogu

On nad tobą czuwa

Bo jesteś tak maleńka, ty, stworzonko Boże,

Ochroni cię przed zgubą

Ojca Dobrego – święta, litościwa Ręka.

Nie bój się...

Katarzyna Wilczyńska

Jesienna sztuka seminaryjna

Tradycją stało się już to, iż około listopada w Wyższym Seminarium Duchowym w Ołtarzewie klerycy

wystawiają jesienną sztukę. Podobnie było w tym roku. Tym razem teatr seminaryjny zaprezentował musical „Paweł z Tarsu”. Jest to opowieść o życiu niezwykłego człowieka: najpierw prześladowcy chrześcijan, ścigającego uczniów Chrystusa w całej Jeruzolimie, później wielkiego Apostoła. W drodze do Damaszku Pan ukazuje mu jego nowe życie. Paweł z wroga chrześcijaństwa staje się jednym z najgorliwszych uczniów głoszących naukę Chrystusa. Jako święty Paweł jest zagorzałym głosicielem Ewangelii, założycielem wielu wspólnot, autorem 13 listów, obrońcą pogan nawróconych na wiarę chrześcijańską.

„Paweł z Tarsu” to fascynująca i niezwykła historia opowiedziana nie tylko słowami, ale i śpiewem, przypominająca nam początki chrześcijaństwa.

Główną rolę w musicalu gra nasz parafianin kleryk Michał Raus - który doskonale odegrał rolę świętego Pawła. Na scenie możemy zobaczyć także drugiego radomianina – kleryka Grzegorza Dudka, który gra jednego z Ateńczyków.

Scenariusz napisał ksiądz Zenon Hanas SAC. Niezwykle ważną rolę w przedstawieniu odgrywa muzyka, którą także napisali i wykonują sami klerycy.

„Paweł z Tarsu” to historia, która przybliży początki Kościoła u progu obchodów Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia chrześcijaństwa fantastycznie przedstawiona przez kleryków, dlatego też gorąco zachęcam do odwiedzenia Wyższego Seminarium Duchownego i obejrzenia sztuki.

Sylvia Buchacz

Święte Znaki

Sakrament święceń

Odkupieńcza ofiara Chrystusa jest jedyna, wypełniona raz na zawsze, a jednak uobecnia się Ofierze eucharystycznej Kościoła. To samo dotyczy jedynego kapłaństwa Chrystusa; uobecnia się ono przez kapłaństwo służebne, nie pomniejszając jedyności kapłaństwa Chrystusa: „Dlatego sam Chrystus jest prawdziwym kapłanem, a inni są tylko Jego sługami”.

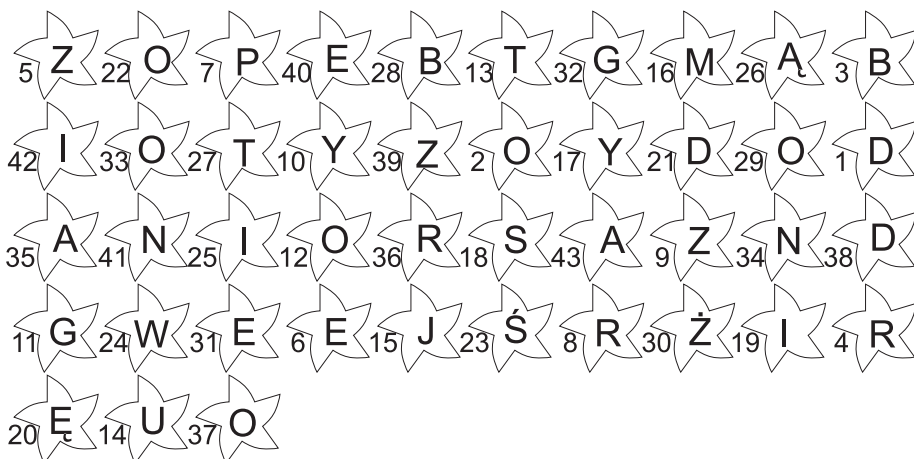

Chrystus, Arcykapłan i jedyny Pośrednik, uczynił Kościół „królestwem – kapłanami dla Boga i Ojca swojego” (Ap. 1,6). Cała wspólnota wierzących jako taka jest kapłańska. Wierni wykonują swoje kapłaństwo, wynikając z chrztu, przez udział w posłaniu Chrystusa, Kapłana, Proroka, i Króla, każdy zgodnie z własnym powołaniem. Przez sakramenty chrztu i bierzmowania wierni „poświęceni są... jako... święte kapłaństwo”.

Kapłaństwo urzędowe, czyli hierarchiczne, biskupów i prezbiterów oraz kapłaństwo wspólne wszystkich wiernych, chociaż „jedno i drugie...we właściwy sobie sposób uczestniczy w jedynym kapłaństwie Chrystusowym”, różnią się jednak co do istoty, będąc sobie „wzajemnie uporządkowane”. W jakim sensie? Podczas gdy kapłaństwo wspólne wiernych urzeczywistnia się poprzez rozwój łaski chrztu, przez życie wiarą, nadzieją i miłością, przez życie według Ducha, to kapłaństwo urzędowe służy wspólnemu kapłaństwu. Przyczynia się ono do rozwoju łaski chrztu wszystkich chrześcijan. Jest ono jedynym ze środków, przez które Chrystus nieustannie buduje i prowadzi swój Kościół. Dlatego przekazuje się je przez osobny sakrament, a mianowicie sakrament święceń.

Katechizm Kościoła Katolickiego

ROZSYPAŃKA

Układając gwiazdki od pierwszej do ostatniej - odgadniesz hasło, a nagrody czekają!

INFORMACJE

1. Dziś o godz. 17.00 – Nabożeństwo Adwentowe.
2. Jutro o godz. 9.00 Msza św. dla chorych, cierpiących i ludzi starszych. Po Mszy św. błogosławieństwo chorych Najświętszym Sakramentem. Różaniec i spowiedź od godz. 8.30.
3. Młodzież klas VIII Szkoły Podstawowej Nr 2 i ich rodziców zapraszamy na Mszę św. w czwartek, 16 grudnia o godz. 16.30 do małego kościoła.
4. Od piątku, 17 grudnia, po Mszy św. „Roratniej” dla dorosłych rozpoczniemy nowennę do Dzieciątka Jezus.
5. W piątek, 17 grudnia, odwiedzimy wszystkich chorych. Prosimy zgłosić tylko tych chorych, do których nie chodzimy w Pierwsze Piątki Miesiąca.
6. W piątek adoracja Najświętszego Sakramentu w małym kościele od godz. 15.00 - Godziny Miłosierdzia, do wieczornej Mszy św. z dyżurem w konfesjonale. Adoracji po Mszy św. wieczornej nie będzie.
7. Ofiary złożone dziś do puszek przed kościołem zostaną przeznaczone dla biednych z okazji Świąt Bożego Narodzenia.

Święty Jan od Krzyża

później przenosi się ona do Medina del Campo, gdzie Jan uczęszcza do szkoły i chwytą się różnych zawodów, dostępnych jego młodemu wiekowi. Pracując jako pielęgniarz w szpitalu, uczęszcza równocześnie na wykłady jezuitów, Jana Bonifacio, a na naukę poświęca godziny nocne. Poznaje w ten sposób twardy los i wszelkie nędzie ludzkie. Mając 21 lat wstępuje w Medinie do karmelitów, u których otrzymuje imię Jan od św. Macieja. W r. 1564 wysłany zostaje na Studium Generale swego zakonu do Salamanki. W rok przed ukończeniem studiów (1567)

Jan od Krzyża, doktor Kościoła – Jan de Yepes urodził się w r. 1542 w Fontiveros w Kastylii. Gdy miał dwa lata, zmarł mu ojciec, co pogorszyło jeszcze bardziej materialną sytuację niezamożnej rodziny. Nieco

otrzymuje święcenia kapłańskie. Wszędzie niestrudzenie pracuje: katechizuje, głosi kazania, poucza nowicjuszy. W nocy z 2 na 3 grudnia 1577 r. zostaje siłą uprowadzony i zamknięty w karcerze klasztoru w Toledo.

W minionym tygodniu

Ochrzczona została:

Aleksandra Glegoła

Odeszli do Pana:

Zofia Zalewska – 1. 64

Tomasz Antoni Różański – 1. 36

Kochane Dzieci!

Niech każdy dzień Adwentu stanie się Twoim prezentem dla Małego Pana Jezusa! Jeżeli uczestniczyłeś tego dnia w Roratach to pokoloruj gwiazdkę na żółto. Jeżeli dodatkowo udało Ci się zrobić coś dobrego wpisz swój dobry uczynek obok gwiazdki. Gdy minie czas Adwentu przyślij nam adres Redakcji swój kalendarzyk. Ciekawe ile gwiazdek ofiarujesz Jezusowi w tym roku.

13 grudzień	
14 grudzień	
15 grudzień	
16 grudzień	
17 grudzień	

W sierpniu 1578 r. św. Jan ucieka i kryje się u karmelitanek. W 1590 r. bierze udział w kapitule, która zamierza uwolnić się od kierowania karmelami żeńskimi. Jan bierze je w obronę i tym sposobem naraża się autokratywnemu przełożonemu, Mikołajowi od Jezusa Dorii. Doznaje nowych przesładowań. Pełen spokoju Jan zapada na chorobę i w nocy z 13 na 14 XII 1591 r. umiera w miejscowości Ubeda. Kanonizowany w roku 1726, ogłoszony zostaje przez papieża Piusa XI doktorem Kościoła.

Adres redakcji: 26-600 Radom, ul. Wiejska 2, tel. 366-81-44

Redaktor naczelny: Agnieszka Stępień, Z-ca redaktora naczelnego: Magdalena Kowalska, Dyrektor techniczny: Grzegorz Stępień.

Opiekun duchowy: Ks. Ireneusz Chmielowski SAC. Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Halina Siczek,

Łukasz Grzeszczyk, Marcin Ciosek, Marcin Durasiewicz, Maria Sowińska, Sylwia Buchacz, Monika Grzesiak.

Drukarnia Virgo, tel. (048) 3633844, 0601 97 02 72